

Sygn. akt VI GC 398/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ewa Janik

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Chmielewska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2021 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...)Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 3.749,53 zł (trzy tysiące siedemset czterdzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8,15 zł (osiem złotych piętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 282,16 zł (dwieście osiemdziesiąt dwa złote szesnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 344,85 zł (trzysta czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia

Sygn. akt VI GC 398/20

UZASADNIENIE

wyroku z 14 maja 2021 r.

W dniu 1 sierpnia 2019 r. powód K. K. wystąpił przeciwko pozwanej (...)Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę na jego rzecz kwoty 6.775,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty:

- 3.823,50 zł od 13 września 2016 r. tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe,
- 2.952 zł od 13 września 2016 r. tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego,

a także zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podał, że będący własnością A. S. i M. S. samochód marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...) został uszkodzony przez sprawcę, którego łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia (...) posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podał, iż wstąpił w prawa poszkodowanych na podstawie umowy cesji. Wskazał, że koszt przywrócenia uszkodzonego samochodu do stanu sprzed szkody wynosił 6.302,75 zł brutto, a pozwana wypłaciła jedynie 2.479,25 zł (różnica 3.823,50 zł). Podnosił też, że koszty najmu pojazdu zastępczego wynosiły 2.952 zł brutto (20 dni x 120 zł netto/147,60 zł brutto), a pozwana odmówiła przyznania odszkodowania z tego tytułu. (k. 2-4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 grudnia 2019 r. uwzględniono powództwo w całości. (k. 37)

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła, że odszkodowanie powinno odpowiadać rzeczywistym, a nie hipotetycznym kosztom naprawy pojazdu. Zakwestionowała zasadność zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wskazując, że poszkodowani nie przedłożyli faktury za naprawę pojazdu, zatem wątpliwym jest, czy najem był konieczny. Podała, że podczas zgłoszenia szkody informowała poszkodowanych o możliwości najmu pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z pozwaną oraz o akceptowanych stawkach w razie najmu pojazdu we własnym zakresie. Kwestionowała również datę początkową naliczania odsetek. (k. 44-52)

Sąd ustalił, co następuje:

W kolizji drogowej z 10 sierpnia 2016 r. uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...), rok produkcji 2004, będący własnością A. S. i M. S.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej. Poszkodowani nie mieli możliwości odliczenia podatku VAT. Szkoda została zgłoszona pozwanej 12 sierpnia 2016 r.

Bezsporne i dowód: druk zgłoszenia szkody k. 72-75

W dniu 11 sierpnia 2016 r. poszkodowani zawarli z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) za stawką 120 zł netto/147,60 zł brutto za dzień najmu. Fakturą z 29 września 2016 r. powód obciążył poszkodowanych wynagrodzeniem za 20 dni najmu w kwocie 2.952 zł brutto. Poszkodowani korzystali z pojazdu zastępczego w celu dojazdu do pracy, do szkoły do Kościoła i na zajęcia dodatkowe..

dowód: umowa najmu k. 18, oświadczenie k. 20, specyfikacja k. 19, faktura k. 21

Umową cesji z 12 sierpnia 2016 r. poszkodowani dokonali na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługujących im wobec pozwanej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody wyrządzonej 10 sierpnia 2016 r. w pojeździe marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...). Umowa obejmowała m.in. roszczenia dotyczące kosztów naprawy pojazdu i wypożyczenia samochodu zastępczego.

dowód: umowa cesji k. 17

Decyzją z 24 sierpnia 2016 r. pozwana przyznała 2.479,25 zł brutto odszkodowania za szkodę w pojeździe, przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych w wysokości 50 zł oraz części oryginalnych o jakości (...) i części zamiennych o jakości (...), (...), (...).

dowód: decyzja pozwanej z 25 sierpnia 2016 r. k. 21, kalkulacja naprawy pozwanej k. 66-69

W kosztorysie z 25 sierpnia 2016 r. powód wyliczyli koszty naprawy pojazdu na kwotę 6.302,75 zł, przy uwzględnieniu części oryginalnych o jakości (...) i stawki za roboczogodzinę prac mechanicznych, blacharski i lakierniczych w wysokości 90 zł netto.

dowód: kosztorys naprawy powoda k. 24-28

Decyzją z 14 października 2016 r. pozwana odmówiła zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego podając, że do zwrotu tych kosztów konieczne jest udokumentowanie naprawy pojazdu. Jednocześnie wezwała poszkodowanych do przedłożenia faktury za naprawę, a w przypadku jej braku - przedstawienie pojazdu do oględzin.

dowód: decyzja pozwanej z 14 października 2016 r. k. 23, 71

Pismem z 6 marca 2019 r. powód wezwał pozwaną do przyznania 3.823,50 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe i 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w terminie do 28 marca 2019 r.

dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania k. 22-23, korespondencja mailowa k. 24

Średnia stawka za roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych w okresie szkody wynosiła 90 zł netto, a prac lakierniczych 105 zł netto.

Koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przy użyciu oryginalnych części zamiennych o jakości (...) i średniej stawki wyniosłyby 6.405,10 zł brutto, a przy użyciu części zamiennych o jakości (...) 6.228,78 zł brutto.

dowód: opinia biegłego k. 103-152, dokumentacja zdjęciowa k. 56-65

Po szkodzie z dnia 10 sierpnia 2016 r. pojazd został naprawiony. Poszkodowani nie otrzymali oferty najmu pojazdu zastępczego od pozwanej.

dowód: zeznania świadka M. S. k. 188, zeznania świadka A. S. k. 188 verte-189 verte

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o wymienione powyżej dowody, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a nie było podstaw, by podważać ich wiarygodność z urzędu. Oparto się także na opinii biegłego z zakresu motoryzacji R. W., jako że opinia została sporządzona rzetelnie, z wykorzystaniem wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, została logicznie uzasadniona oraz oparta na znajomości akt sprawy i akt szkody. Opinia nie była kwestionowana przez strony.

Na podstawie art. 130⁴ par. 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego, bowiem zarządzeniem doręczonym dnia 23 marca 2020 r. pełnomocnik powoda został wezwany do uiszczenia zaliczki w kwocie 800 zł na poczet opinii biegłego. Zaliczka nie została uiszczona przez stronę powodową.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy przelewu wierzytelności przysługujących poszkodowanym wobec sprawcy szkody, ubezpieczonego u pozwanej i ubezpieczyciela w ramach umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 wymienionego przepisu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są zatem: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą

ubezpieczającego lub ubezpieczonego (tj. zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą, a przedmiotowym zdarzeniem.

Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych precyzuje szczegółowe podstawy i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 9, art. 9a, art. 34, art. 36 ustawy). Zgodnie z art. 34 tej ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowania ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Kierujący pojazdem ponosi odpowiedzialność za szkody na mieniu, jak i na osobie, wyrządzone w związku z ruchem pojazdu, na zasadzie winy na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

W myśl 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Przy ustaleniu odszkodowania stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, choć odszkodowanie należne od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zawsze wypłaca się w pieniądzu. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczone jest jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Stosownie do art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (adekwatny związek przyczynowy). Normalny związek przyczynowy zachodzi wtedy, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym, w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będącym rezultatem jakiegos zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności.

Pozwana przyznała co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w należącym do poszkodowanych pojeździe przez osobę objętą u niej obowiązkowym ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych, wypłacając na etapie postępowania likwidacyjnego 2.479,25 zł odszkodowania za szkodę w pojeździe. Bezsporna była również legitymacja procesowa powoda.

Sporna okazała się wysokość kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, w szczególności w zakresie cen części zamiennych oraz wysokości stawki za roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych. Strony pozostawały w sporze również co do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwana zarzucała, że pojazd po szkodzie z dnia 10 sierpnia 2016 r. nie został naprawiony zatem zwrot kosztów najmu jest nienależny.

Weryfikacja kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody oraz wysokości zasadnych kosztów najmu pojazdu zastępczego wymagała wiadomości specjalnych.

Jeżeli chodzi o szkodę w pojeździe, to biegły z zakresu techniki motoryzacyjnej R. W. w opinii dokonał szczegółowej analizy akt sprawy i szkody oraz sporządził kalkulację naprawy pojazdu za pomocą części „(...)” przyjmując stawkę godzinową za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 95 zł oraz lakiernicze w wysokości 105 netto jako średnie w lokalnych zakładach naprawczych określając koszt naprawy pojazdu jako 6.405,10 zł brutto, a za pomocą części „(...)” jako 6.228,78 zł brutto.

W dacie szkody pojazd miał 12 lat. Zastosowanie części „(...)” było uzasadnione z uwagi na wiek pojazdu w dacie szkody. Części „(...)” są takie same pod względem funkcjonalnym i jakościowym jak części „(...)”, z tą różnicą, że nie posiadają

jedynie logo producenta pojazdu. Naprawa za pomocą części „(...)” pozwoliłaby na przywrócenie stanu pojazdu do stanu sprzed szkody z jednoczesnym zachowaniem zasady minimalizacji szkody.

Kwestia czy, w jakim zakresie i za pomocą jakich części samochód został faktycznie naprawiony, były nieistotne dla rozstrzygnięcia w zakresie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy, jak też kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. (zob. uzasadnienie uchwały z 15 listopada 2001 roku, sygn. akt III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, OSP 2002/7-8/103, Prok.i Pr.-wkł. 2002/6/39, Pr.Gosp. 2002/6/1, Wokanda 2002/5/5, Biul.SN 2001/11/15, M.Prawn. 2002/3/101, M.Prawn. 2002/9/416, M.Prawn. 2001/24/1195).

W konsekwencji roszczenie powoda w części dotyczącej kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 3.749,53 zł, stanowiącej różnicę między kwotą odszkodowania wyliczoną przez biegłego (6.405,10 zł brutto), a wypłaconą przez pozwaną (6.405,10 zł – 2.479,25 zł).

Nie budzi wątpliwości, że utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z pojazdu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c. i rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania wówczas, gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało poniesienia określonych kosztów. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, Lex 1011468).

Pozwana zarzucała, że wobec nieprzedstawienia faktur za naprawę poszkodowani nie naprawiali pojazdu, a zatem nie doszło do rzeczywistego najmu.

Zarówno świadkowie będący poszkodowanymi M. S. i A. S., jak i biegły podczas oględzin pojazdy potwierdzili, że po szkodzie z dnia 10 sierpnia 2016 r. pojazd został naprawiony, a poszkodowani korzystali z pojazdu zastępczego.

Mając na względzie powyższe, stwierdzić trzeba, że wypożyczenie samochodu zastępczego przez poszkodowanych pozostawało w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Poszkodowani zostali bowiem pozbawieni możliwości korzystania ze swego samochodu. Jednakże odpowiedzialność pozwanej jest ograniczona jedynie do obiektywnie koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów związanych z wyrównaniem szkody powstałej w majątku poszkodowanego.

Jak wskazano w w/w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku „odpowiedzialność ubezpieczyciela (...) nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Ubezpieczyciel ponosi - na podstawie art. 471 k.c. - odpowiedzialność za szkodę wskutek zwłoki w spełnieniu świadczenia ubezpieczeniowego”. Jednocześnie jednak w uzasadnieniu wskazano, iż „nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do odczuwalnego wzrostu składek ubezpieczeniowych”.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN I PKN 660/00 z 22.11.2001r., Wokanda 2002/7-8/44).

Weryfikacja stawki najmu jak i uzasadnionego okresu najmu wymagała wiadomości specjalnych. Zarządzeniem doręczonym pełnomocnikowi powoda dnia 23 marca 2020 r. (k. 185-187) strona powodowa została wezwana do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 zł. Strona powodowa w zakreślonym jej terminie zarządzenia nie wykonała, dlatego na zasadzie art. art. 130⁴ par. 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwana odmówiła przyznania zwrotu kosztów najmu w jakiegokolwiek części, zatem weryfikacja oferty najmu nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Jednakże Sąd zważył, że pozwana nie wykazała skutecznego zaoferowania najmu pojazdu zastępczego poszkodowanym i nie poinformowała ich o akceptowanej stawce w razie najmu pojazdu we własnym zakresie. Na tę okoliczność pozwana powołała się na nagranie zgłoszenia szkody, które nie zostało przez nią przedłożone, protokół szkody, który nie zawierał informacji o redukcji stawki i pismo z 17 sierpnia 2016 r., które nie zawierało informacji o wysokości stawki, a nadto poszkodowani nie potwierdzili otrzymania oferty od pozwanej.

W świetle powyższego, Sąd uznał, że powód nie wykazał roszczenia w zakresie żądania zwrotów kosztów pojazdu zastępczego, pomimo spoczywającego na nim ciężar dowodzenia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.749,53 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od kwoty 3.749,53 zł od dnia 29 marca 2019 r. Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot objętych decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Pozwana wydała decyzje w przedmiocie przyznania odszkodowania za naprawę pojazdu w dniu 24 sierpnia 2016 r. W dniu 6 marca 2019 r. powód wezwał pozwaną do przyznania dalszego odszkodowania wyznaczając pozwanej termin na zapłatę do dnia 29 marca 2019 r., zatem odsetki należne są od kolejnego dnia, bowiem pozwana od tego dnia zalegała z zapłatą sprecyzowanego roszczenia.

W pozostałej części powództwo należało oddalić jako nieudowodnione.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia między stronami biorąc pod uwagę wynik sprawy.

Koszty procesu obejmowały łącznie 4.773 zł, z czego:

#0 powód poniósł 2.156 zł (339 zł – tytułem opłaty od pozwu, 1.800 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku biegłego i 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa),

#1 pozwana poniosła – 2.617 zł (1.800 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku, 800 zł tytułem wynagrodzenia biegłego oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

Powód wygrał sprawę w 55% (z żądanej kwoty 6.775,50 zł należności głównej zasądono na jego rzecz kwotę 3.749,53 zł), zatem pozwana powinna ponieść 55% kosztów procesu, tj. kwotę 2.625,15 zł, a poniosła kwotę 2.617 zł. W tej sytuacji od pozwanej zasądono na rzecz powoda kwotę 8,15 zł kosztów postępowania.

W niniejszej sprawie pozwana uiściła zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 zł. Wynagrodzenie biegłego wyniosło 1.427,01 zł i zostało wypłacone z zaliczki pozwanej 800 zł i tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa w wysokości 627,01 zł. Zgodnie z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. stosownie do wyniku postępowania nakazano pobrać od powoda kwotę 282,16 zł (45% z kwoty 627,01 zł) i od pozwanej kwoty 344,85 zł (55% z kwoty 627,01 zł) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Ewa Janik